



HARLEQUIN®

Kingitused

008
AUGUST

EKSTRA



MIRA LYN KELLY
ESIKAANELUGU



Mira Lyn Kelly
Front Page Affair
Previously published in the U.K. under the title
„Tabloid Affair, Secretly Pregnant!”
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Mira Lyn Sperl
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B08227611
ISBN 978-9949-25-090-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Südamest tuleva tänuga emale ja Johnile,
kes tõestasid mulle, et truu armastus ja
igavene õnn ei esine ainult juttudes.

Esimene peatükk

Välklambid sähvisid. Katikud tärisesid nagu auto-
maatrelvad ta ümber, kui igast mastist kõmulehtede
reporterid püüdsid ta tähelepanu endale tõmmata ja
üksteisest üle karjuda.

“Härra Evans!”

“Vaadake veel kord siia!”

Nate Evans seisis Chicago luksushotelli varikatuse
all, tardunud naeratus näol, vastas napolisõnaliselt mõ-
nele kergemale küsimusele ja ootas seda ühte, mida ta
teadis tulevat.

See ei lasknud ennast kaua oodata.

“Härra Evans! Kas te selgitaksite oma ootamatut
kadumist seltskonnast viimaste kuude jooksul?”

Läbi varasügisese õhtu hüütud küsimus summutas
oma jõulisusega kõik teised ja seadis Nate'i fookusesse
just nagu politseis ülekuulatava, kellele on lamp näkku
suunatud.

Nad teadsid täpselt, kus midagi on loota.

Aga Nate oli rünnakuks valmis. Ta oli ise selle välja
kutsunud.

Ta pidas üllatust teeseldes enne vastamist pisikese
mõtiskleva pausi. “Küllap ma olin äriasjadega nii hõi-
vatud, et ei märganudki, et seltskonnast kadusin.”

Vastus ei rahuldanud isegi napima uudishimuga
reportereid. Ja seda enam, et see oli vale. Nate oli

hoidnud viimased kuus kuud madalat profiili. Lennanud allpool radariulatuse piire, et mitte märgata oma õudusunenäoks kujunenud elu, mis tüüris aeglaselt ja piinarikkalt ebarahuldavate otsuste poole. Kuus kuud rambivalgusest väljas ja kaamerate vältimist, mis viis ainult selleni, et ta niigi kahtlane kadumine andis hoogu uutele spekulatsioonidele.

Milline iludus on selle poisimehe murtud südame taga?

See hävitav pealkiri oli tabanud teda nagu rusikahoop makku ja ta oli kulutanud terve varanduse, et sellest toibuda. Ta oli ostnud aega. Kui ta ei valitse olukorda, kaevavad verekoerad nii kaua, kuni saavad tõe jälile. Ja siis kaevavad nad edasi, pööravad üles nii palju sõnnikut ja segadust, et seda jätkub kõikjale ja kõigile, kes tema eluga vähegi seotud on.

Kas isale oli seda vaja?

Või Bellale, sellele tillukesele lapsele, kes oli võitnud ta kurnatud südame pisikeste rusikatega, mis ei ulatunud isegi ta pöidla ümber. Bella oli süütu, eriline ja uus. Ja kuigi laps ei kuulunud temale, oli ta andnud vande kaitsta teda raskuste eest nii hästi, kui vähegi suudab. Takistada meediatsirkuse rünnakuid tema ja ema vastu – kes ei suutnud mingil moelt ennast kaitsta –, oli selle vande esinumber.

Selleks ta täna õhtul siin oligi. Esimesel pakutud võimalusel osaleda kes-on-kes-galasündmusel, et press kaelast ära saada.

Ta manas ette koort limpsiva kassi naeratuse. “Parem uurige välja, kas mõni daam mind üldse enam

mäletab.” Ja selle hammustava vihjega astus ta pikal sammul peauksest sisse, jättes mulje, et ta ei taha ühtegi minutit kaotada. Kuigi ta oleks olnud pigem arstikabinetis ja pööranud pea kõhides kõrvale kui läinud “hooaja kõige esinduslikumasse” pulma.

Ta pidi jälgi segama, ja mida rutem, seda parem. Ja see siin sobis selleks.

Ta pidi sukelduma, pea ees, sellesse uhkeldavasse siidi- ja sametimerre, et tekitada veel suuremat skandaali. Ta peab leidma kaunitari, keda kõmulehtede hammaste vahele visata. Piisavalt atraktiivse, et press kaotaks huvi olnu vastu ja huvituks uuest.

Kellegi, kes teab seisu.

See oligi asja kõige hellem osa, sest kui küsimus oli naistes, oli Nate järeleandmatu. Ta ei avaldanud armastust. Ei vandunud igavest truudust. Ta tegi neile selgeks, mis neil temalt oodata on, ning pööras neile seejärel nii palju tähelepanu ja pakkus meelelahutust, et nad ei hoolinudki sellest, et nende vahel polnud midagi sügavat ega kestvat.

Libistanud pilgu üle kullatud laega ballisaali kogunenud seltskondliku eliidi, hakkas ta otsima kedagi, kes võiks olla temaga ühel lainel. Aga ta tõdes juba viie minuti pärast, et oli teinud valearvestuse ja sugugi mitte väikese. Naist, kellega uhkeldada, oleks kerge leida. Siin oli vähemalt sada kandidaati oma pakse ripsmeid plaksutama. Aga igas laitmatus soengus peanoogutus ja uitav pilk muutsid apaatia, mis oli teda viimase poole aasta jooksul edukalt sõltumatuna hoidnud, millekski süngemaks.

Lämmatavamaks. Ükskõik, kuhu ta vaatas, nägi ta võluva pealispinna all silmakirjalikkust ja salaplaane, mis tõukasid Nate'i pigem eemale kui kutsusid.

Ja siis nägi Nate teda.

Payton Lissi, kes laveeris peokülaliste vahel, ignoreerides lepitavaid käepatsutusi, õhusuudlusi ja keelepeksu, mis olenemata sotsiaalsest seisusest pulmadega kaasas käib.

Väike tüdruk minevikust. Brandti noorem õde. Preili Keelatud.

Payton ei vaja tema raha. Ta ei vaja tema nime. Ja ta on aidanud teda hoolimata sellest, kuidas läks Brandtiga aastaid tagasi, sest Payton toimis harjumuspäraselt õigesti.

Kui täpne olla, siis s u u r e m a l t o s a l t õigesti.

Nate'i suu tõmbus muigele, nähes, kuidas Payton näppas kõõgi eesruumile lähimalt laualt oma nimekaardi ja lipsas vargsi uksest välja.

Nate'i jalad läksid liikvele kiiremini, kui mõistus jõudis plaani paika panna.

Üleni ebamugavas tafti- ja tüllipilves Payton Liss toetas selja vastu seina. Jõudnud oma peidupaika – laoruumi, mille ta oli kolmed pulmad tagasi juhuslikult avastanud ja mis oli imekombel lukustamata –, surus ta jala otsustavalt vastu ust nagu põgenev pruutneitsi.

“Ei lähe läbi, Nate! Naised nuhivad su välja. Otsi endale teine laoruum.”

Jäasiniste silmade pilk libises läbi ukseprao üle Paytoni ning sel oli samasugune südant kiiremini põksuma

panev mõju nagu tookord.. “Sa kas avad ukse, Payton, või ma lähen tagasi saali ja räägin kõigile, et ma leidsin su siit üksi... nutmas.” Viimane sõna kõlas rahulolevalt nagu mehel, kes teab, et ta on juba võitnud.

Paytonil jäi hing suurest pahameelest kinni. “Ma ei nuta!” Redutan, seda küll. Aga nutta – mitte mingil juhul.

“See on nagu hooaja avamine. Iga viimanegi mees ihaldab Liss Industries kõrget kohta, ilmudes välja õigel hetkel nagu rüütel valgel hobusel. Ja need jutud...”

Paytonil tõmbus kõht krampi. Just need jutud olidki ta praegu siia peitu toonud.

“Vaese Paytoni“-jutud.

“...Nii kena tüdruk... tahab nii kangesti ise altari ette astuda... nii pettunud, et ta maha jäeti... mida ta isa oli soovinud... mida oodanud...”

Seda ei suutnud Payton enam taluda.

Nad kõik eksivad. Aga isegi siis, kui ta röögiks seda kõva häälega, ei usuks teda keegi. Payton oli kõvasti ja kaua pingutanud, sundinud ennast olema vaikse meelega sõnakuulelik tüdruk, kes ta tegelikult ei olnud. Ja mis kõik oli ilmaasjata. Ükskõik kui eeskujulik käitumine poleks päästnud isa südamehaigusest, mis oli teda juba viimased viisteist aastat piinanud.

Surunud maha emotsioonitulva, mida tekitas mõte isa kaotusest aasta tagasi, raputas Payton pead. Isa ei häirinud enam miski. Ei ükski trotslik valik või sõltumatuspüüded. Isa puhkas rahu, ja kuigi ta surm oli murdunud Paytoni südame, kinkis see talle ka vabaduse.

Aga ükskõik milliseid muudatusi Payton tegi, ei näinud keegi täiuslikkuseni lihvitud maski taga tegelikku naist, kes soovis olla vaba. Ja sellepärast ongi tänane viimane seltskondlik sündmus. Ta tahab elada. Elada enda kehtestatud reeglite järgi.

Põgeneda enne, kui jätab endast täieliku h ä d a - v a r e s e mulje – suurepärase lisa eelnenud h a l e t - s e m i s t e l e .

Ei, suur tänu!

Tüdinud ohe tõi Paytoni tagasi praegusesse hetkesse. Tagasi Nate'i juurde, kes pistab oma pea sõna otseses mõttes uuesti tema ellu, kust oli aastaid tagasi minema jalutanud. “Viimane võimalus, kullake, või ma lähen räägin. Hulk inimesi loodab, et kuuleb õhtu jooksul midagi põrutavat.”

Seda see lontrus teeks, mõtles Payton, nähes Nate'i mõistatuslikku naeratust, mis äratas tuhandest kõigist mälestused, mis talle sellest mehest on jäänud. Igatahes peaaegu kõik mälestused.

Nate ei tunne piire, kui ta midagi tahab. Ja nüüd, pärast natuke rohkem kui kümmet aastat, mil nad vahetasid tervitusi – ja sedagi ainult siis, kui see oli möödapääsematu –, tahab Nate tungida ta peidupaika.

“Kohe, Payton!”

Payton ohkas tõrksalt, siis veel korra, seekord valjemini, võttis jala ukse tagant ja istus seina äärde, kuhu ta oli kuhjanud põrandale hunniku linasid.

“Hea küll, tule sisse. Aga tee kähku, enne kui keegi näeb.”

“Tark tüdruk.” Nate astus sisse ja lükkas ukse enda järel jalaga kinni. Kiire sujuv liigutus – Nate’i kaubamärk meheliku jõu ökonoomsest kasutamisest, mis meenutas Paytonile aegu, mil ta käis jalgpallistaadionil Nate’i mängu vaatamas. Kiire, tugev ja osav. Higine nägu värava poole tormates päikese-kullas säramas.

Payton ei suutnud tollal temalt pilku pöörata.

Isegi nüüd, kui ta püüdis rebida seda meheks saanud poisilt, keda ta oli kunagi nii väga ihalenud, tunnetas ta teravalt tugevat peenelt tahutud kehaga Nate’i enda kõrval.

See pole hea.

Praegune Nate oli hukutavam, kui ükski mees tohiks olla. Ta väheke lainelised juuksed olid natuke tumedamad ja lühemad, aga endiselt ahvatlevad oma kerges korratuses. Ta õlad ja rind olid laiemad, kuid atleetlikult saledad, neist hoovas jõudu ja enesekindlust, mis muutsid maailma ta ümber väikeseks. Seda rõhutasid ka tellimistööna ömmeldud smoking ja lõdvalt sõrmede vahel rippuv šampanjapudel. Hooletu elegantsi musternäidis.

Pelutaval moel, mille vastu Payton oleks tavaliselt immuunne.

Aga Nate on Nate. Temaga oli olnud kõik algusest peale teisiti. Nate oli kõike seda, mida Payton endal kunagi ei lubanud olla.

Lõpuks küsis ta: “Mida sa üldse siin tagaruumides teed?”